

tion eller en Banesektion, betyder saa uendelig lidt for den paagældende By. Men det betyder umaadelig meget for Statsbanernes Drift. Nu har den mange Kontorer, som i høj Grad virker til at besværliggøre Arbejdet og medfører store Udgifter. Det er et dobbelt Arbejde, der udføres, thi i Virkeligheden er Distriktscheferne 3 smaa Generaldirektører, der sidder ude i Landet med hele deres Administration: Banetjeneste, Trafiktjeneste, Maskintjeneste og Signaltjeneste og alle de Sektioner, som dermed følger. Man har ganske vist i et enkelt Distrikt samlet en Del mere sammen end de andre to Steder, men det forhindrer ikke, at Distriktschefen sender en Skrivelse til Chefen for Tjenesten, som sidder i et andet Kontor i samme Ejendom, og naar han saa skal skrive videre til en Sektionsleder, sender han Manuskriptet hen til Skriverstuen i samme Afdeling, hvor det bliver udarbejdet, og derfra gaar det til Sektionschefen paa den anden Side af Gangen, og derefter foretager det den samme Tur tilbage hele Vejen rundt. Det er et ganske unyttigt og meget bekosteligt Arbejde, der saaledes udføres. Jeg vil gerne spørge den højtærede Trafikminister, om man i Centraladministrationen har overvejet at afskaffe 28 Sektioner, saaledes som Statsbaneudvalget har foreslaaet.

Endvidere vil jeg tillade mig at forespørge den højtærede Trafikminister, om der er gjort noget for at forbedre Forholdene med Hensyn til Indkøbene af Materialer til Statsbanerne. Det er ikke for højt regnet, naar det anslaaes, at Statsbanernes Materialeindkøb aarlig andrager 100 Mill. Kr. Indkøbene foregaar nu meget ofte uden tilstrækkelig Forundersøgelse. Det er konstateret, at en hel Del af de Folk, som skal foretage Indkøbene, ikke altid undersøger, hvorledes Prisforholdene er med Hensyn til den Vare, som skal indkøbes. Rent latterligt maa det siges at være, at Statsbanerne, naar de skal købe Træ i Statsskovene, benytter Mellemandlere dertil. Det kan ikke være for at gøre Træet billigere. Det kan kun være for ikke at komme bort fra den gamle Gænge, man en Gang er kommet ind i. Naar Statsbanerne skal have Træ i Statsskovene, gaar de ikke direkte, i alt

Fald ikke i alle Tilfælde, men de gaar til en Mellemandler og spørger: Hvad koster Sveller, hvad koster Hegnspæle og lignende? og saa køber denne Mand disse Trævarer fra Statsskovene og sælger dem til Statsbanerne. Og det er jo ikke saaledes her i Landet, at Folk gør sligt af Kærlighed til Statsbanerne uden at tage Avance, det er givet, at det paafører Statsbanerne en Udgift. Jeg tror, at der vilde kunne spares betydelige Summer, hvis Statsbanerne ordnede deres Indkøb rent forretningsmæssigt og ansatte handelskyndige Folk til at foretage disse Indkøb.

Jeg kan give min Tilslutning til en Udtalelse af det ærede Medlem Hr. Sundbo, der har henstillet til den højtærede Trafikminister at foranledige Nedsættelser af Taksterne for Forsendelse af Fisk. De Vilkaar, hvorunder Fiskerne lever, er af den Beskaffenhed, at det vil være nødvendigt for Staten at træde hjælpende til med en Fragtnedsættelse. Jeg kan føje til, at jeg tror, det vilde være klogt af Statsbanerne, om de i det hele nedsatte Taksterne, i Særdeleshed for Godstransport, thi den tiltagende Befordring med Biler, som nu finder Sted, kan ikke være til Gavn for Statsbanerne.

Endvidere tillader jeg mig at spørge den højtærede Trafikminister, hvorledes Regeringen stiller sig med Hensyn til Optagelsen af Farten paa Korsør—Kiel-Ruten. I 1915 stod der en Anmærkning paa Finansloven, som gik ud paa, at nu skulde denne gamle Rute være skrinlagt for bestandig. Jeg tillod mig den Gang at udtale som min Overbevisning, at naar Krigen var sluttet, vilde Tyskerne paa ny optage Sejladsen paa denne Rute, fordi Kiel Kommune har ofret store Beløb paa den, og rimeligvis vilde Tyskland efter Krigen være saaledes stillet, at dette Land ikke var i Stand til at ofre mange Millioner paa den paatænkte Rødby—Femern-Rute. Det er ogsaa slaaet til. Tyskland har optaget Sejladsen, og efter Udtalelser, der nu fremkommer i Tyskland, vil det have lange Udsigter, inden Rødby—Femern-Ruten kan blive til Virkelighed. I 1919 henvendte jeg mig fra denne Talerstol paa ny til Regeringen om at tage dette Spørgsmaal op til Overvejelse. Jeg beklager, at jeg den